

КАН. Преди 35 години филмът на Мартин Скорсезе (Martin Scorsese, 1942) „Шофьор на такси“ (Taxi Driver) спечели „Златна палма“ и така името на изпълнителя на главната роля – Робърт де Ниро (Robert De Niro) - беше записано в историята на фестивала в Кан. През тази година филмовата звезда беше председател на журито на завършилото неотдавна 64-то издание на престижния кинофорум.

Робърт де Ниро е роден на 17 август 1943 г. в Ню Йорк, в семейство на художници. Учил е в школата на Стела Адлер (Stella Adler Conservatory) и в American Workshop. Става известен с ролята си на Били Пиърсън в „Бий бавно барабана“ (Bang the Drum Slowly, 1973) на Джон Хенкок. Има „Оскар“ за „най-добра поддържаща роля“ - „Кръстникът II“ (The Godfather Part II, 1974) на Френсис Форд Копола и за „най-добра мъжка роля“ като боксьора Джейк ла Мота в „Разяреният бик“ (Raging Bull, 1980) на Мартин Скорсезе. Дебютира като режисьор през 1993 г. с „История от Бронкс“ (A Bronx Tale). През януари т.г. актьорът беше отличен с годишната награда „Сесил де Мил“ (Cecil B. DeMille) за цялостен принос, която връчва Асоциацията на акредитираните в Холивуд чуждестранни журналисти („Златен глобус“).

Как приехте предложението на фестивала в Кан да станете председател на журито?

- Тази възможност беше голяма част за мен. Веднага си казах, че това ще бъде уникален опит. Все още не сме приключили работа – аз и останалите членове на журито,

но от сега мога да ви уверя, че ще запазя изключително приятни спомени за фестивала.

Какво място, според вас, има този фестивал в света на киното?

- Несъмнено, фестивалът в Кан е един от най-големите в света. За всеки филм е изключително престижно да бъде показан тук. Най-сложно е да се премине селекцията. Освен това, Кан е мястото, където всяка година се събира световното киносемейство.

Какви са вашите спомени от предишните ви посещения на фестивала?

- Много ясно помня първото си идване. Това беше през 1973 г. С Мартин Скорсезе пристигнахме за „Петнадесетте дни на режисьорите“ с „Коварни улици“ (Mean Streets). Беше удивително. Три години по-късно дойдох като изпълнител на главна роля в „Шофьор на такси“, филм от официалната програма. Да идвам тук винаги е много интересно.

„Златната палма“ за „Шофьор на такси“ повлия ли на развитието на кариерата ви?

- Тази награда послужи като мощен трамплин за филма като цяло. Не зная как е бил приет в другите страни, но в САЩ постигна грандиозен успех, именно заради представянето му в Кан.

Защо решихте да станете съучредител на фестивала „Трайбека“ (Tribeca Film Festival) в Ню Йорк през 2002 г.?

- Създадохме този фестивал след събитията от 11 септември 2001 г., за да изразим чрез киното страданието и болката на нийоркчани. В началото не смятахме да организираме събитието всяка година, но постепенно, с времето, „Трайбека“ започна да живее, да се развива.

Дебютирахте в киното през 1965 г. с филма „Три стаи в Манхатън“ (Three Rooms in Manhattan) на Марсел Карне (Marcel Carné). Какви спомени запазихте от това време?

- За този филм работих два или три дни, участвах в епизодични роли. Снимахме в едно кафене, което по сценарий се намиреше на Медисън авеню в Ню Йорк. Помня, че Ани Жирардо (Annie Girardot, 1931–2011) изпълняваше главната роля. Не знаей дали по-късно тя разбира, че аз също участвах в този филм.

Какво ви подтикна да правите собствени филми?

- Винаги съм мислил, че един ден ще работя като режисьор. Бих искал повече да се занимавам с това, но, за съжаление, е необходимо много време.

Имате репутация на актьор, който владее изкуството да се слива с героите си, да се разтваряте в тях. Кой на кого дава повече – актьорът на човека или човекът на актьора?

- Смятам, че всеки актьор расте и се обогатява с всяка нова роля. Актьорът може да придобие някои черти на своя герой, ако техните характери са съвместими. В този случай актьорът може да привнесе нещо от себе си, да персонализира героя си. Всеки добър актьор постъпва така, в това е смисълът на работата му. Освен това, един от методите да се вживееш по-добре в ролята си, е да се приближиш максимално до образа.

Какво е мнението ви – доколко е силна властта на киното?

- Киното може да промени хората, в определен план. Един филм може да повлияе на живота на човек и да промени нещо в него. Всичко зависи от възприятието. Ако филмът трогне много хора, означава, че в него има неща, в които повечето от тях се разпознават. Това се нарича „култов филм“.